

Η ομολογία πίστewς, δρόμος σωτηρίας και αγιασμού...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος

Συζητούν χριστιανοί μου ένας άνδρας, που μόλις πριν από λίγες μέρες είχε γίνει χριστιανός, μ' έναν παλιό του φίλο.

- Όστε βαπτίστηκες, του είπε, κι έγινες χριστιανός Ορθόδοξος, ε;

Του λέει, «μάλιστα».

- Μα τότε θα ξέρεις πολύ καλά, όλα τα σχετικά με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αλήθεια που Γεννήθηκε;

- Δεν ξέρω ...;

- Πόσο χρονών ήταν όταν βγήκε στη μεγάλη Του δράση;

- Δεν ξέρω ...;

- Πότε πέθανε; Πότε σταυρώθηκε;

- Δεν ξέρω.

- Σε πόσες μέρες αναστήθηκε;

- Μάλλον σε τρεις, αλλά δεν θυμάμαι.

- Ποια ήταν η κυριότερη θεϊκή Του διδασκαλία;

- Δεν ξέρω.

- Ποιοί ήσαν οι Απόστολοι που έγραψαν τα Ευαγγέλια;

- Δεν ξέρω.

- Ο Χριστός τι ήταν; Ήταν Θεός, ήταν άνθρωπος, ήταν Υιός Θεού, τι ήτανε;

- Δεν ξέρω.

- Αυτό που λένε ότι πιστεύετε εσείς οι χριστιανοί οι Ορθόδοξοι στην Αγία Τριάδα, τι σημαίνει;

- Δεν ξέρω.

- Από ό,τι βλέπω, είπε ο φίλος του, πολύ λίγα πράγματα θα έμαθες για τον Ιησού Χριστό, και την θεϊκή Του διδασκαλία. Απορώ όμως, αφού ξέρεις τόσα λίγα, τι σε έκαμε και έγινες χριστιανός;

- Έχεις δίκιο. Πολύ λίγα ξέρω και ειλικρινά ντρέπομαι γι' αυτό. Αλλά ξέρω και κάτι. Και αυτό το κάτι το ομολογώ.

- Τι είναι αυτό;

- Να! Πριν λίγα χρόνια ήμουν αλκοολικός. Όλο έπινα. Όλο μεθούσα. Πότε με ούζα, πότε με ρετσίνα, πότε με κρασί, πότε με ουίσκι, πότε με το ένα, πότε με το άλλο, άσε που όπως ξέρεις έπαιζα συνέχεια και χαρτιά. Έτσι χρωστούσα πάρα πολλά χρήματα, πολλά, πολλά... Η οικογένειά μου υπέφερε και οδηγούμεθα σιγά σιγά στην τελεία καταστροφή. Τα παιδιά μου με εφοβούντο. Μόλις έμπαινα στο σπίτι μεθυσμένος έτρεμαν τα καημένα, και τα πιο μικρά κατουριόντουσαν επάνω τους απ' το φόβο. Τώρα πια δεν πίνω. Δεν μεθάω. Δεν παίζω ούτε χαρτιά ούτε ζάρια. Και δεν χρωστάω σε κανέναν. Στο σπίτι όλοι με αγαπάνε. Και η ζωή μου είναι γεμάτη πλέον από χαρά. Τώρα ομολογώ την πίστη μου στον Χριστόν χωρίς να ντρέπομαι γι' αυτήν. Εξομολογήθηκα καθαρά και με ειλικρίνεια, και από τότε, όπως και σήμερα πετάω. Και όλα αυτά ήρθαν πολύ ήρεμα στη ζωή μου, χωρίς να το καταλάβω ...; πώς; Από τη στιγμή που πίστευσα αληθινά στο Χριστό. Ήμουν τυφλός, όπως κάποιος τυφλός που άκουσα στο Ευαγγέλιον. Και είδα, ανέβλεψα. Ήμωνα παράλυτος και ο Χριστός με λύτρωσε, με έστησε στα πόδια μου, στάθηκα στα πόδια μου. Ήμουν νεκρός πνευματικά, ηθικά, σωματικά και ο Χριστός με ανέστησε. Πίστεψα και είδα το Χριστό και αυτό μου φτάνει. Πηγαίνω στην Εκκλησία, κοινωνώ των Αχράντων Μυστηρίων, διαβάζω το Ευαγγέλιο, προσεύχομαι πρωί και βράδυ, κάνω το Σταυρό μου ελεύθερα. Εργάζομαι κάθε μέρα και αυτό με γεμίζει χαρά. Είμαι πλέον χρήσιμος, πρώτα για τον εαυτόν μου, για την οικογένειά μου πρώτα, και ύστερα για ολόκληρη την κοινωνία. Και όλα αυτά είναι δώρα Του. Δώρα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Και αυτά τα δώρα Του τα χρωστάω. Αυτό το ξέρω, το ξέρω πολύ καλά, και το ομολογώ.

Αυτό το κάτι χριστιανοί μου, που είπε και ομολόγησε και που ομολογεί ο νεοβαπτιζόμενος χριστιανός, σημαίνει ότι ξέρω κάτι από πείρα. Είναι το βίωμά μου. Το έζησα. Το ζω και σήμερα και κατάλαβα τι αξία έχει το βίωμα απέναντι μονάχα στις ξερές γνώσεις.

**Απομαγνητοφωνημένα κηρύγματα του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Στεφάνου
Αναγνωστοπούλου**

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr